

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Mostecky_Jaroslav-Kdo_setří_ma_za_tri.pdb

PDB Name: Mostecký - Kdo šetří, má za tři
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.3.2007
Modification Date: 12.3.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Jaroslav Mostecký - Kdo šetří, má za tři

"Ano, ano, chápu, nějakého laciného. Od toho tady můj bazar je, že? Ovšem, abych tak řekl, i ti použití jsou zřejmě pro vás příliš drahým soustem, pane Karnasi. Ona si i leckterá firma rozmyslí, než si pořídí něco takového, byť i z druhé ruky. Androidi jsou pořád ještě drahá záležitost... Samozřejmě, že vás nechci zahánět od svého prahu. Mám tady jeden poněkud lacinější exemplář. Ovšem, kdyby neměl chybu, nebyl by laciný, že? Poněkud zapomíná, a to je u domácího androida chyba dosti závažná, vím. Jinak je naprosto perfektní. Zřejmě došlo při jeho výrobě k malé chybičce... Prosím? Ó, ne. Zákony robotiky pro něj samozřejmě platí. Co bychom to byli za obchodníky, kdybychom vám nabízeli něco nebezpečného? Prosím? Jaká vada? Aha. Je prostě nutné, aby si zapisoval. Pak nemůže nic zapomenout a samozřejmě nic nezkaží. Mám vám ho zabalit? Ale jistě, že chodí sám... Nechcete jej tedy zabalit? Ne? Přijďte zas!"

PŘEDMĚT: Zápis prací JMÉNO: Android BX-21C, "Randall" ŠKOLA: Adresa: Rodina Karnasova, Květinová 4, Praha 17

TŘÍDA: Odbornost: Domácí android ROK: Červen 2044 -

4. června Nakoupit: mléko, kyselé řasy, minerálky. Večer zkontrolovat osvětlení.
5. června Zkontrolovat úkoly synovi pana Kamaše. Slečně Janě algebru. Pan Karnas odjíždí na tři týdny pryč. V 16.00 na něj čekat u nádraží s jeho zavazadly. Předat mu ta zavazadla! POPRÁT ŠTASTNOU CESTU!!!
6. června Rozkaz pana Karnase ze včerejška: Zjistit, kam bude chodit paní Karnasova sama. Nakoupit: kyselé řasy, vložky, Salopan 44. Odeslat panu Karnasovi poštu.
7. června Rozkaz pana Karnase splněn. Paní Karnasova šla sama do lesoparku, kde se setkala s jedním pánem. Skryli se do křoví. Bylo obsazeno. Skryli se tedy do druhého... Splnil jsem rozkaz pana Karnase. Zjistil jsem to. Proč to ale lidi dělají? Nesmím to zapomenout říct panu Karnasovi.
8. června Nakoupit konzervy "Strava pro androidy". Koupit banány pro děti. Kolik jich vlastně je? Už to zase nevím. Musím se zeptat. Ještě, že jsou Karnasovi napojeni na centrální kuchačku, jinak bych ten nákup v životě nezvládl.
Odnést prádlo do prádelny. Zeptat se na ty děti!!
9. června Děti jsou dvě. Jindra, deset let a slečna Jana, 17 let. Zkontrolovat oplocení zahrady.
10. června Ve 22.00 stát před bankou a vpustit chlapce Káju (dostal jsem fotografii) za naší slečnou. Pomoci mu vyšplhat do okna. NIKOMU NEPROZRADIT!

Už zase - nezapomenout umýt nádobí.

11. června Úkol slečny Jany jsem večer zvládl dobře. Nakoukl jsem po chvíli do okna. Už zase. Slečna Jana taky. Proč tohle lidi dělají?

Centrální kuchačka má sanitární den. Uvařit!

12. června Musím koupit časopisy. Slečna Janě Módu roku a Jindrovi Čtyřlístek. Místo drobných zpátky mi vnutili časopis pro pány. Trochu jsem ho prohlížel. Nevím, prostě to nechápu, proč to lidi dělají...

13. června Objednat jídelní lístek na příští měsíc. Odeslat panu Karnasovi poštu.

14. června Zase jsem pomáhal Kájovi do pokoje slečny Jany. Už z dálky ho vyhlížela z okna. Usmívala se. Cítil jsem něco divného. Kája určitě také cítil něco zvláštního, protože jsem poznal, že ve chvíli, kdy jsem ho zvedal do okna, přesunulo se mu trochu těžiště. Seděl jsem pod oknem a poslouchal. Nesmím zapomenout koupit zítra další číslo časopisu pro pány.

75. června Paní má narozeniny. Objednat dort a ovocné poháry. Předat blahopřání.

Prohlížel jsem si nové číslo časopisu pro pány. Muži se mi tak nelíbí. Ženy víc. Večer se podívat, jestli jsem žena nebo muž. Rozdíl viz časopis!

75. června - večer.

Nejsem nic! Ani žena, ani muž! Jsem tak rozčilený, že jsem zapomněl úkoly na zítřek. Snad jen to základní: Ráno se probudit!

16. června Opět mám pomoci Kájovi do pokoje slečny. Mám být opatrný.

Paní se nesmí nic dozvědět.

Nechápu, proč. Vždyť to dělá taky.

17. června Kája včera nepřišel. Procházel se kolem s jinou slečnou. Šel jsem to tedy slečně Janě říct. Ve tmě si mne ale spletla.

Svlékla se a odhodila noční košili na stůl.
"Vezni si mě," šeptla a položila si mé ruce na nadra.
"Slečno," zakoktal jsem Odskočila. "Co tu chceš?"
"Kája nejde a prochází se kolem se slečnou Anetou."
Vyhlédla z okna. Asi začala plakat. Do nynějška jsem nevěděl, jak to vypadá. Nabírala vzdušný kyslík tak nádherně, že jsem si neuvědomil co dělám a znovu jsem jí položil ruce na nadra.
"Co tu ještě chceš?" vykřikla. "Vypadni!"
A já šel, pěsti sevřené a šeptal jsem si: "Robot nikdy nesmí ublížit člověku..."
18. června Uklidit v hale.
Upekl jsem koláče a odnesl je slečně do pokoje. Vyhodila mne. Večer si bude zase prohlížet časopisy..."
19. června Prohlížel jsem si skoro až do rána. Málem jsem si vybil biobaterie.
Rozhodl jsem se! Zítra, až budu doma sám, zatelefonovat na ÚKS!
20. června Jsem sám doma. Nemohu si však vzpomenout, co je to ÚKS.
Odeslat poštu panu Karnasovi.
V poledne jsem si vzpomněl. Telefonuji.
"Je tam ÚKS, Ústřední kancelář služeb?"
"Prosím."
Snažím se měnit hlas a mluvím: "Víte, jsem sama, a tak bych se chtěla zeptat, zda je možné přetvořit domácího androida tak, aby mohl dělat ty věci, co lidé dělají, když jsou spolu sami. Je to vyfotografováno v časopise pro pány..."
"V zásadě to jde," usmál se hlas na druhé straně. "Ale je to příliš nákladná záležitost."
"Kolik?"
Odpověď mne psychicky zničila. Ne však nastálo. Za chvíli jsem se vzchopil a usmál. Není to s tím mým zapomináním tak špatné... Hned jsem pokračoval: "Zítra pošlu androida i s onou sumou. Jméno, doufám, nemusím uvádět?"
"Ne," uklidnil mne hlas.
Ještě, že jsem si vzpomněl, kde má paní Karnasová uloženy peníze. Sahám pod ručníky a vytahuji bankovky.
Už zítra! Zítra!
Najednou mne napadá: android nelže a nekrade!
Pohodil jsem hlavou. Ve třech zákonech robotiky to není, tak je to jen teorie. Špatná.
Zítra, až slečna Jana uvidí, že to mám taky, pak se snad přestane trápit kvůli Kájovi.
21. června Druhý den sám doma. Vracel jsem se z operace šťastný, ale to dá rozum, že jsem se s tím nikde nemohl chlubit! Poprvé jsem byl trochu ve středu města. Koupil jsem si oblek a na záchodku jsem se převlékl z androidské kombinézy.
Ušel jsem jen kousek, když ke mně přiskočila jedna hezká žena. Pravděpodobně ale asi nebyla ani člověk, ani android. Zřejmě patřila ke starým typům robotů s biopokožkou. Ve tváři jí totiž stále prosakoval olej. Říkala tomu mejkap.
Nechala si nahlédnout do výstřihu a řekla, jestli chci. Nevěděl jsem, o co jde, ale raději jsem kývnul. Zatáhla mne do průchodu, seběhli jsme do sklepa, a tam mi ukázala, co to vlastně ty lidi dělají. Cítil jsem se konečně jako člověk. Sice mne to napoprvé trochu zklamalo, ale poděkoval jsem a odcházel.
Kouknula na mne nevěřicně: "Ty jsi pěkný prasák! Tak snad taky zaplatíš, ne?"
To jsem nevěděl. Dal jsem jí, co mi zbylo.
"To je málo!"
"Tak," zamyslel jsem se. Takhle stejně nemůže domů.
"Chcete oblek?"
"Aspoň."
Dal jsem jí oblek a vzal na sebe znovu kombinézu.
"To mě podrž," zaječela. "Ty jsi android?"
"Ano, prosím."
"A takhle festovně udělanej?" začala se smát. "To máš určitě nějakou paničku, co si tě nechala udělat, co?"
"Slečna Jana si mne nenechala udělat. To já. Já ji miluji!"
Řekl jsem to slovo poprvé a ani jsem nevěděl, jestli oprávněně.
"Ta slečna Jana musí být pěkná rašple, když jí nezbyde, než se ventilovat s androidem," znovu se zasmála žena.
Odešel jsem.
Zítra musím odeslat poštu panu Karnasovi.
22. června Nakoupit kyselý řasy. Objednat zahradníka.
Večer musím říci slečně Janě, co se stalo. Chtěl bych se stydět stejně jako lidé, ale nedokážu to.
23. června Zaklepal jsem slečně Janě u dveří, a když mne vpustila dál, řekl jsem jí, že ji miluji a že bych s ní chtěl dělat to, co Kája.
Strašně se rozčilila, že jsem špehoval. Pak mi řekla, že není možné, aby android miloval ženu.
"Proč by to nebylo možné?" zeptal jsem se. "Já jsem android a miluji vás."
Její modré oči se pobaveně usmály, když mi řekla: "Pak není rozhodně možné, aby žena milovala androida."
"To je nesmysl, slečno Jano," namítl jsem.
"Jak jsi na to přišel?"
Prohlížel jsem si ji a přál si alespoň pro začátek dotknout se záhybů látky. "Už jsem potkal jednu ženu, která mne milovala...", a vyprávěl jsem jí o svém setkání ve městě.
Můj milovaný objekt se rozesmál: "Ale to přece byla obyčejná...."

"Co?" zeptal jsem se.

Ta, kvůli níž jsem kradl a nechal se přeoperovat, přistoupila až ke mně a zašeptala: "Kurva."

"A jaký je rozdíl mezi ženou a tou, jak jste šeptala?"

"Žena miluje jen jednoho muže a s ním se líbá tak, jak...", odkašlala si, "... tak, jak jsi to viděl u mne a u Káji. Naopak ta druhá to dělá s každým."

"A je v tom nějaký rozdíl? Myslím, co do techniky?"

"Jsi nechutný, Randallo. Samozřejmě, že ne. A už jdi."

Poslechl jsem.

Paní Karnasová mi řekla, že mám zavolat policii. Ztratily se peníze. (Ještě, že nikdo nenapadne podezírat mne.) Policie nenašla nic. Nesmím zapomenout jejich číslo pro příště: 00000.

24. června Nechat opravit hodiny z haly.

Objednat knihy pro paní Karnasovou.

Objednat slečně Janě lístky do kina. Dva.

S kým jde? Četl jsem, že láska se liší od tělesné žádosti tím, že toho, koho milujeme, obtěžujeme žárlivostí. Asi slečnu Janu nemiluji. Jestli jde do kina s někým jiným, je mi jedno.

A upřímně řečeno, mne už nezajímá jenom slečna Jana, ale všechny. Pořád analyzuji, kde mají knoflíčky a stužky. Po večeři donést paní Karnasové do ložnice kávu.

25. června Když jsem včera večer nesl do ložnice paní Karnasové kávu, tak jsem přes dveře zaslechl hlas slečny Jany:

"Mami, víš, že Randall je sexuální maniak? Navrhoval mi, abych s ním spala."

"Cože?"

"No, slyšela jsi dobře..." Hlas slečny Jany byl rozechvělý, ale něhou to nebylo.

"Doufám, že jsi nesouhlasila? Mladá děvčata provádějí různé hlouposti..."

"No dovol? Je to robot. Ale kde se to v něm vzalo?"

"Je tak prostě udělaný, no," řekla paní.

Slečna Jana se ale potřebovala se svými pochybnostmi světit:

"Tohle se přece normálně a androidů nedělá..."

Chvilí bylo ticho. Pak se ozval hlas slečny Jany znovu: "Táta ho koupil v bazaru a nezeptal se, jestli nebyl nějak speciální."

"Takhle?" pronesla paní Karnasová.

"Mami, já se ho teď skoro bojím..."

"Neboj, Jano, já to s ním vyřídím. Zavolej mi ho. A pak můžeš do kina."

25. června - večer.

Slečna Jana mi vzkaz vyřídila. Za chvíli mám jít za paní. Myslím, že vím, kvůli čemu. Rychle si pročítám deník, abych si připomněl, co všechno se tenkrát v tom sklepe dělo.

Už jdu.

Přemýšlím, co mi řekla slečna Jana. Je paní Karnasová žena, nebo ta druhá?

26. června Odpoledne jít na nádraží naproti panu Karnasovi. Vrací se. Dopoledne ještě zaskočit za paní Karnasovou (Blaženkou - teď jí tak říkám). PENÍZE NEBRAT!! Včera, když jsem jí je po tom všem dával, tak mne poslala se vypnout.

27. června Koupit kyselý řasy.

Včera, když jsem nesl panu Karnasovi kufry, pochválil mne a utrousil, že bylo výhodné mne koupit. "I když zapomínám?" zeptal jsem se. "Právě," řekl pan Karnas. "Ušetřil jsem. Kdo šetří, má za tři."

28. června Od té doby, co je ze mne muž, se mi zase vrací paměť. Objednat: Panu a paní Karnasovým dovolenou na červenec. Už za tři dny!

Zeptat se slečny Jany, jestli nechce umýt záda.